

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Δεκεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 50

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Εἰς τὴν οἰκίαν Γωλιτιέρου Βρυνέλ, γεῦμα μεγαλοπρεπὲς ἀνέμενε τοὺς ταξιδιωτάς. Ὁ θησαυροφύλαξ—ταμίης, ὅπως θὰ ἐλέγαμεν σήμερον,—εἶχε τὴν μαγίαν τῆς ἐπιδείξεως. Ὁ ἴδιος ἐκράτησε τὸν ἀναβολέα τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ τὸν εἰσέγαγεν ἔπειτα εἰς λαμπρὰν αἴθουσαν, ὅπου μία τράπεζα ἦτο ἐστρωμένη δι' ἓνα μόνον δαιτυμόνα, καὶ τοποθετημένη ὑπὸ οὐρανίαν. Τὸν βασιλικὸν τοῦτον δαιτυμόνα ὁ κύριος Βρυνέλ ἐξήτησε τὴν τιμὴν νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ ὁ ἴδιος.

Εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν Τούρην, ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ὁ εὐπατρίδης Δὲ Γκρεκάν, ἀνέμενε τὸν νεαρὸν πρίγκιπα, διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἀθροῦς εἰς τὸν πύργον τῆς Ἀμβωσίας, ὅπου τὸν ἀνέμενε ὁ βασιλεὺς.

— Ἀλλὰ διατί ὅλη αὐτὴ ἡ μεταβολή; τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἰππότης Δ' Ἀνδοάν, ὅταν εὐρέθῃ μόνος μαζί του.

— Πλησιάζατε ὀλίγον, νὰ μὴ μὲς ἀκούσῃ κανεὶς, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς. Λοιπὸν, μάθετε ὅτι εἰς τὸ παλάτι ἡ κουσα νὰ λέγουν πολλὰ κακὰ διὰ τὸν μικρὸν πρίγκιπα. Ὅτι εἶνε ἀγροίκος, ὅτι εἶνε ἀμαθέστατος, ὅτι θὰ τὸν δαμάσουν μὲ περιορισμοὺς καὶ μὲ νηστείας, κ' ἓνα σωρὸ τέτοια. . . Ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὅποτος ἤθελε νὰ ὑποδεχθῇ μὲ μεγάλας τιμὰς τὸν ἀνεψιὸν του, μετέβαλεν ἑξῆς φνα διαθέσεις. Τώρα ποῖός τα ἔκαμεν αὐτά, ποῖος εἶνε ἡ αἰτία, ἀγνοῶ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, ἀντὶ νὰ ὑποδεχθῶν τὸν ἀνεψιὸν τῶν ἐνώπιον ὅλης τῆς Αὐλῆς, θὰ τὸν κάμουν τώρα μυστικά. Πρὸς τοῦτο μετέβησαν, μὲ πολὺ μικρὰν συνοδείαν, εἰς τὸν πύργον τῆς Ἀμβωσίας, καὶ ἐκεῖ ἔχω ἐντολὴν νὰ σας ὀδηγήσω, χωρὶς τύμπανα καὶ σάλπιγγας. . . Βλέπετε λοιπὸν, Ἰππότε, ὅτι ἀπὸ σὰς περιμένω νὰ με διαφωτίσετε. Τὶ ἐλαττώματα ἄρα γε εἴμπορεῖ νὰ ἔχη ὁ κύριος Γάστων,

ὥστε νὰ φοβηθῶν οἱ ὑψηλοὶ τοῦ συγγενεῖς μήπως τοὺς ἐντροπιάσῃ; . . . Εἶπατε μου, σὰς παρακαλῶ, διότι ἐγὼ τὸν εὐρίσκω θαυμασίως ὠραῖον, καὶ μόνον πού τὸν εἶδα, αἰσθάνθηκα μεγάλην συμπάθειαν δι' αὐτόν.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε περισσότερον ἀπὸ σὰς, ἀπεκρίθη ὁ Ἰππότης σκεπτικὸς. Μήπως τὸν ἐσυκοφάντησε κανεὶς;

— Φαίνεται, ὅτι ἀφ' οὗτο ἐσύρθη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἡ γούνα ἐνὸς κάποιου κυρίου Ὁρδερίκου Γουλιέρμου, τὸν ὅποιον εἶχαν στείλῃ

— Οὐτε ἔχω σάλπισμα! εἶπεν ὁ Ἰωδῆνος, βοηθῶν τὸν κύριόν του νὰ φιπεύσῃ εἰς τὸ Βέρναζον κάμουν περισσότερον θόρυβον, ὅταν καὶ ὁ ἐλάχιστος ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ κυρίου ὑποκόμητος διέρχεται τὴν κινήτην γέφυραν.

Ἐν τούτοις ἓνας ἀυλάρχης καὶ πολ-

Ἡ Βασίλισσα Ἀννα τῷ ἐμειδίσατο καὶ τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον (Σελ. 399, στήλ. β'.)

ἐκεῖ κάτω, ἐπῆλθεν ὅλη αὐτὴ ἡ μεταβολή.

— Μπα! καὶ τί ἡμποροῦτε νὰ εἰπῇ ὁ κύριος Ὁρδερίκος Γουλιέρμος; Ἐκτὸς ἂν. . . Ὅσον διὰ τὸν μικρὸν πρίγκιπα, σὰς βεβαίω ὅτι εἶνε τὸ καλλίτερον παιδί τοῦ κόσμου.

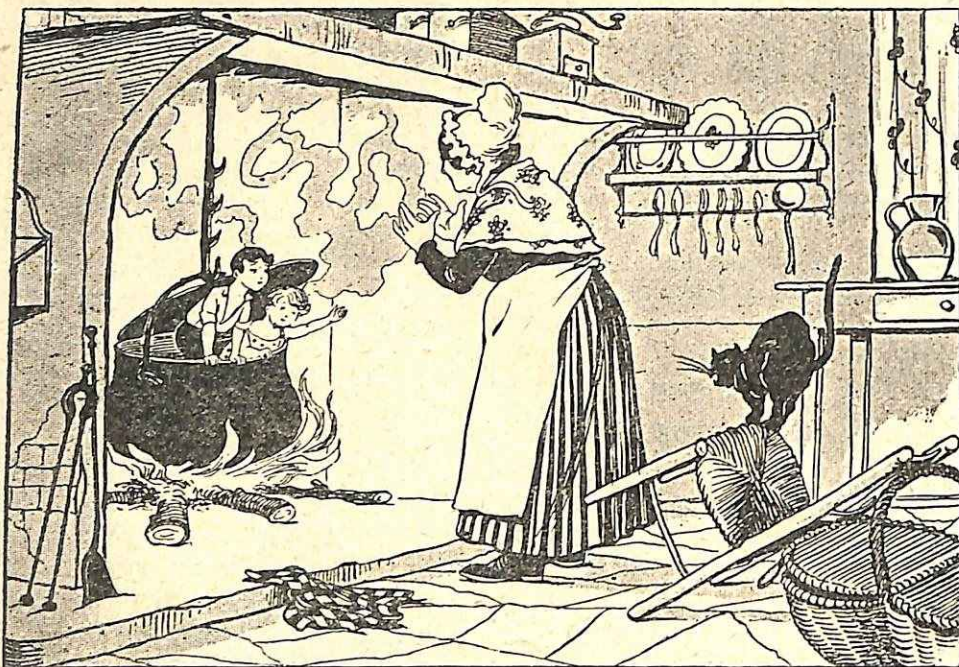
Ἐφθασαν εἰς Ἀμβωσίαν τὸ ἀπόγευμα, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν βασιλικὸν πύργον, ὅλως διόλου ἀνεπισήμως, χωρὶς νὰ τοῖς ἀποδοθῶν οὐδενὸς εἵδους τιμῆς.

λοὶ θεράποντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ἔσπευσαν νὰ δεχθῶν τὸν νεαρὸν πρίγκιπα καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὰ δι' αὐτὸν ἐτοιμασθέντα δωμάτια. Ὁ Γάστων ἔσπευσε νὰ ἐκβάλῃ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ταξιδίου καὶ νὰ περιβληθῇ στολὴν κομψοτέραν· μόλις δὲ εἶχε τελειώσῃ τὸν καλλωπισμὸν του, ὅταν ὁ ἴδιος ἀυλάρχης ἐπαρουσιάσθη καὶ ἐπληροφόρησε τὸν Ὑψηλότατον ὅτι αἱ Αὐτῶν Μεγαλειότητες ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ τὸν δεχθῶν εἰς τὸ προσευκτήριον τῆς Βα-

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΑ'.

Τότε τὸ ἀγοράκι τοῦ λαχάνου καὶ τὸ κοριτσάκι τοῦ μαρουλιοῦ, ἐσήκωσαν τὸ καπάκι, ἐπρόβαλαν ἀπὸ τὸ τσουκάκι. κ' ἐφώνησαν :

— Καλὴ κυρία, μᾶς θέλεις νὰ γίνωμεν παιδάκια σου ; Θὰ παίζωμεν εἰς τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας σου, καὶ θὰ κοιμούμαστε ἐστὶν ἀγκαλιά σου !

Ἡ καλὴ γυναικὶς τὰ ἔχασε, ἅμα ἄκουσε νὰ μιλοῦν μέσα ἀπὸ τὸ τσουκάκι. Μάλιστα φοβήθηκε λίγο. . .

Ἄλλ' ἅμα εἶδε τὴν εὐμορφὸν ἀγοράκι καὶ τὴν χαριτωμένο κοριτσάκι τῆς ὠμίλησαν, τὰ ἐβγάλεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ λάχανο καὶ εἶπε :

— Μετὰ χαρᾶς θὰ σας κάμω παιδάκια μου καὶ θὰ σας ἀγαπῶ πολὺ πολὺ. . . Τί ἀπέγινε, θὰ σας το εἰπῶ μεθαύριον, καὶ πιά τελειώνωμεν.

Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΝΤΑ ΖΟΥΑΝΑΝ

Ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Ἀμερικὴν, παρῆλθον δεκατέσσαρα ἔτη, τῶν ὁποίων ἑνὶ ἐν συντόμῳ ἡ ἱστορία.

Τὴν εἶδον, ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐλάθησαν κατὰ τὸ ναυάγιον τοῦ Νόρτον, εἶχε μᾶλλον τῷ 1872. Ποτὲ δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Παυλίνης, μικρὰ τότε, ἦτο δυνατόν νὰ ἐπέζησε τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταστροφῆς. Ἐκτὸς τούτου, δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει ποτέ, διότι ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Μαρτινικήν ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς γεννήσεώς της.

Ἐπὶ ἐν ἔτος ἀκόμη, ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ ἐξηκολούθησε νὰ διοικῇ τὸ σύνταγμα του. Ἐπειτα, ἂν οὐ ἔδωκε τὴν παραίτησίν του, ἀπεφάσισεν, ἐπειδὴ οὐδεὶς συγγενικὸς δεσμός του συνέδεε πλέον μὲ τὸν κόσμον, νὰ φιερώσῃ τὸ ὑπό-

λοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ Ἱεραποστόλου. Ἐντὸς τοῦ ὑπῆρχεν ὁ Ἱεραπόστολος πλησίον τοῦ στρατιώτου. Ὁ ἀξιωματικὸς ἦτο ἐτοιμὸς νὰ μεταβληθῇ εἰς καλόγηρον, στρατιωτικὸν καλόγηρον, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀφιερῶνται εἰς τὸν προσηλυτισμὸν, δηλαδὴ εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν ἀγρίων.

Ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ, χωρὶς νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς κανένα, — οὕτε εἰς τὸν λοχίον Μαρσιάλην, — τὰ σχέδιά του, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τῷ 1875 καὶ μετέβη εἰς τὴν Βενεζουέλαν, ὅπου τόσαι φυλαὶ Ἰνδῶν ἦσαν βυθισμέναι εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν.

Ἄρκα ἐτελείωσε τὰς θεολογικὰς του σπουδὰς εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἑταιρίαν τῶν Ἱεραποστόλων ὑπὸ τὸ ὄνομα Πάτερ Ἑσπεράντης. Ἦτο τότε τεσσαράκοντα καὶ ἑννέα ἐτῶν.

Εἰς τὴν Καρακάσην διατρίβων ὁ Πάτερ Ἑσπεράντης, συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ νὰ ζῇ εἰς τὰς σχεδὸν ἀγνώστους

χώρας τῆς μεσημβρινῆς Βενεζουέλας, ὅπου σπανίως ἐφαίνοντο Ἱεραπόστολοι. Ἐκεῖ πληθὺν ἰθαγενῶν οὐδέποτε ἔτυγον χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ἀπέμενον ἄγριοι, ἐντελῶς ἀπολίτιστοι. Νάναζήτῃς τοὺς ἀποκλήρους τούτους μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων τῆς Βενεζουέλας, νὰ τοὺς προσηλυτίσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξημερώσῃ, ἰδοὺ ποῦν ἦτο τοῦ λοιποῦ τὸ ἔργον του. Καὶ χωρὶς νὰ γινώσκῃ κανεὶς τίς ἦτο καὶ πῶς ὠνομάζετο πρῶτα, ἀπῆλθε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1879.

Ὁ Πάτερ Ἑσπεράντης, ὁ ὁποῖος ὠμίλει τὰ ἰσπανικὰ ὅπως καὶ τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν, μετέβη εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, ὅπου ἐμενεν ὀλίγους μῆνας. Ἐκ τῆς πολίχνης ταύτης ἀπηύθυνεν ἐπιστολὴν πρὸς ἕνα τῶν φίλων του, συμβολαιογράφον εἰς Νάντην. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, — τὴν τελευταίαν, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ ἀληθές του ὄνομα, — παρεκάλεῖ τὸν παραλήπτην νὰ κρατήσῃ μυστικὴν.

Εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, ὁ Πάτερ Ἑσπεράντης ἐγνωρίσθη καὶ συνεδέθη μὲ τὸν νεαρὸν μοναχὸν Ἀγγελοῦ, καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπεφάσισε νὰ ἐλθῇ εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Ὁρενόκου, εἰς τὴν χώραν τῶν Γουαχαρίβων, καὶ νὰ ἰδρύνῃ ἐκεῖ Σταθμὸν Ἱεραποστολικόν. Τὰ ἐπίλοιπα τὰ γνωρίζομεν. Παρῆλθον δεκατέσσαρα ἔτη. Ἡ Σάντα-Ζουάνα προώδευε καὶ εὐημερεῖ· ἐφαίνετο ὅτι οὐδεὶς δεσμός συνέδεε πλέον τὸν Πάτερ Ἑσπεράντην πρὸς τὸ Ὀλιβερόν παρελθόν του, ὅταν συνέβησαν τὰ γεγονότα ἐπὶ τῶν ὁποίων βραβεύεται ἡ παρούσα ἱστορία.

Μετὰ τοὺς λόγους τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ, ὁ συνταγματάρχης ἐθλίψε τὴν Παυλίαν εἰς τὰς ἀγγάλας του, καὶ οἶονεὶ βάπτισμα δακρύων ἔχυσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς θυγατρὸς του. Μὲ ὀλίγας λέξεις ἡ νεᾶνις τῷ διηγήθη τὴν ζωὴν της, τὴν σωτηρίαν της ἐπὶ τοῦ Βίγχοου, τὴν περιθάλψιν της ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Ἑρεδιᾶ, εἰς τὴν Ἀδάναν, τὴν ἐπιστροφὴν της εἰς Γαλλίαν, τὴν ὀλιγοχρόνιον διαμονὴν της εἰς τὸ Σαντεναί, τὴν ἀποφασὶν τὴν ὁποίαν ἔλαβε μετὰ τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ, ἅμα ἀνεκοινώθη εἰς αὐτοὺς ἡ ἐπιστολή, τὴν ἀναχωρήσιν της εἰς Βενεζουέλαν ὑπὸ ἀνδρὶν ἐνδύματα καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Πυλῶς, τὸ ταξίδιον διὰ τοῦ Ὁρενόκου, τὴν ἐπιθεσίαν τῆς ληστοσυμμορίας τοῦ Ἀλφρανί, καὶ τέλος τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἀπολύτρωσιν. . .

Καὶ οἱ δύο ἐπλησίασαν τότε τὸ ἀμάξιον, ὅπου κατέκειτο ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς. Ὁ τραυματίας ἦτο παράφορος ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ, ἀκτινοβολοῦσεν ὅλος, ἔκλαιε, καὶ αἱ λέξεις αὐταὶ ἐξήρχοντο διαρκῶς ἀπὸ τὰ χεῖλη του :

— Συνταγματάρχα μου ! . . συνταγματάρχα μου ! . . Τώρα ποῦ ἡ Παυλίνα εὗρε τὸν πατέρα της. . . ἐγὼ εἰμπαρὼ νὰ ποθῶν. . .

— Σοῦ το ἀπαγορεύω αὐστηρῶς ! εἰπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἄ ! ἂν μοῦ τὸ ἀπαγορεύετε. . .

— Θὰ σε περιποιηθῶμεν καὶ θὰ σε θεραπεύσωμεν.

— Ἄν με περιποιηθῇτε. . . τότε δὲν θὰ πεθάνω. . . βεβαίωτα !

— Τώρα ἡσυχία. . . ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ ἡσυχίαν. . .

— Ἡσυχάζω, συνταγματάρχα μου ! . . Νά, ἰδέτε. . . μοῦ ἔρχεται ὕπνος. . . ὅθ κοιμηθῶ καλὰ αὕτῃ τῇ φορᾷ.

— Κοιμήσου, φίλε μου, κοιμήσου. . . ὅθ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Σάντα-Ζουάνα. . . Ὁ δρόμος δὲν θὰ σε κουράσῃ καθόλου. . . καὶ θὰ γίνῃς καλὰ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ ἀπέθεσε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ, καὶ ὁ «φίλος των» ἀπεκοιμήθη μειδιών.

— Πατέρα μου, ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα, ὅθ τον σώσωμεν !

— Ναί, ἀγαπητὴ μου Παυλίνα, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ! ἀπεκρίθη ὁ Ἱεραπόστολος.

Ἄλλως τε καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρων καὶ αὐτὸς εἶχον ἐξετάσῃ τὴν πληγὴν τοῦ Μαρσιάλῃ, ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἐφάνη ἐπικίνδυνος.

Ἐμῶν τότε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἀλφρανί εἶχε κτυπήσῃ τὸν Μαρσιάλῃ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ γηραιὸς λοχίας, ἐν παραφορᾷ ὄργῃς, εἶχεν ἐπιπέσῃ ἐναντίον του.

— Τότε ὁ Πάτερ Ἑσπεράντης εἶπε :

— Σήμερον οἱ γενητοὶ μου Ἰνδοὶ πρέπει νὰ ἀναπαυθῶν, καθὼς καὶ οἱ σύντροφοί σας, κύριε Ἑλλῶν, διότι ἔχουν ἀνάγκην. Ἀὔριον τὸ πρῶτ' ὅθ ξεκινήσωμεν διὰ τὴν Μονήν, καὶ ὁ Γκόμος ὅθ μας ὁδηγήσῃ διὰ τοῦ συντομωτέρου δρόμου.

— Εἰς αὐτὸ τὸ παιδί ὀρεῖλομεν τὴν σωτηρίαν μας, παρετήρησεν ἡ Παυλίνα.

— Τὸ ἡξέυρω, ἀπεκρίθη ὁ Πάτερ Ἑσπεράντης. Καὶ καλέσας τὸν μικρὸν Ἰνδόν :

— Ἐλα, Γκόμος, τῷ εἶπε, νὰ σε φιλήσω γιὰ ὅλους αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους ἔσωσες.

Μετὰ τὸν πατέρα της, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐφίλησε καὶ ἡ Παυλίνα, τὴν ὁποίαν ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ μικροῦ Ἰνδῶς ἐξηκολούθει νὰ ἐνομάζῃ Παῦλον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ νεᾶνις δὲν εἶχεν ἀποβάλλῃ τὰνδρικὰ φορέματα, ὁ συνταγματάρχης ἡρώτα καθ' ἑαυτὸν ἂν ἤξευραν οἱ σύντροφοί της, ὅτι «ὁ κύριος Παῦλος» ἦτο ἡ δεσποινὶς Παυλίνα Κερμῶρ.

Ἄρ' οὐ ἔσφιγγε τὰς χεῖρας τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶν καὶ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρων, τοῦ Πάρσαλ καὶ τοῦ Βαλδέξ, τῶν δύο ἐντίμων ναυτικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀφροσύνη, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἐπιπόνου ταξιδίου, ὑπῆρξε θαυμαστή, — ἡ θυγάτηρ τοῦ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Πατέρα μου, πρέπει νὰ σας εἰπῶ τί χρεωστῶ εἰς τοὺς δύο μου συμπολίτας

πρὸς τοὺς ὁποίους οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου.

— Δεσποινὶς . . . ἀπεκρίθη ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἔτρεψε. Σὰς παρακαλῶ. . . ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε. . .

— Ἀφίστατέ με νὰ ὁμιλήσω, κύριε Ἑλλῶν.

— Τότε ὁμιλήσατε διὰ τὸν Ἰακώβον, ἀλλ' ὅχι δι' ἐμέ, δεσποινὶς Κερμῶρ, ἀνέκραξεν ὁ Πατέρων γελῶν, διότι δὲν το ἄξιζω καθόλου. . .

— Ἐμῇ ὑποχρεωμένῃ καὶ εἰς τοὺς δύο σας, ἀγαπητοί μου σύντροφοι, ὑπέλαβεν ἡ Παυλίνα, νά. . . καὶ εἰς τοὺς δύο, πατέρα μου. . . Ὁ κύριος Ἑλλῶν μὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν. . .

— Ἐσώσατε τὴν ζωὴν τῆς κόρης μου ! ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ.

Καὶ ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν ἠναγκάσθη νὰ κοῦσῃ ὅλην τὴν διήγησιν τῆς σωτηρίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἡ Παυλίνα προσθέσασα εἰς τὸ τέλος :

— Εἶπα, ὅτι ὁ κύριος Ἑλλῶν μὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἔκαμε ὅμως καὶ κάτι πρὸς ὅτιον, διότι μας συνώδευεν ἕως ἐδῶ μετὰ τοῦ κυρίου Πατέρων. . .

— Ἦτο καὶ ὁ κύριος Ἑλλῶν μὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἔκαμε ὅμως καὶ κάτι πρὸς ὅτιον, διότι μας συνώδευεν ἕως ἐδῶ μετὰ τοῦ κυρίου Πατέρων. . .

— Ἦτο καὶ ὁ κύριος Ἑλλῶν μὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἔκαμε ὅμως καὶ κάτι πρὸς ὅτιον, διότι μας συνώδευεν ἕως ἐδῶ μετὰ τοῦ κυρίου Πατέρων. . .

— Ἦτο καὶ ὁ κύριος Ἑλλῶν μὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἔκαμε ὅμως καὶ κάτι πρὸς ὅτιον, διότι μας συνώδευεν ἕως ἐδῶ μετὰ τοῦ κυρίου Πατέρων. . .

— Ἦτο καὶ ὁ κύριος Ἑλλῶν μὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἔκαμε ὅμως καὶ κάτι πρὸς ὅτιον, διότι μας συνώδευεν ἕως ἐδῶ μετὰ τοῦ κυρίου Πατέρων. . .

— Ἦτο καὶ ὁ κύριος Ἑλλῶν μὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἔκαμε ὅμως καὶ κάτι πρὸς ὅτιον, διότι μας συνώδευεν ἕως ἐδῶ μετὰ τοῦ κυρίου Πατέρων. . .

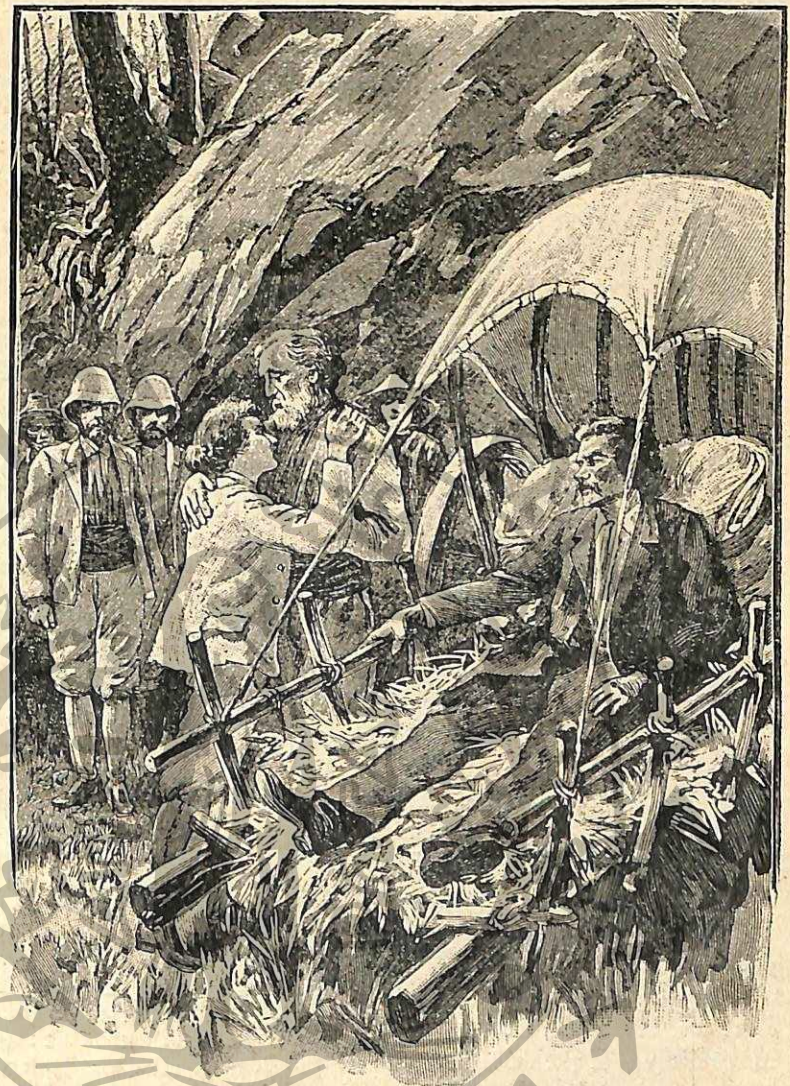
— Ἦτο καὶ ὁ κύριος Ἑλλῶν μὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἔκαμε ὅμως καὶ κάτι πρὸς ὅτιον, διότι μας συνώδευεν ἕως ἐδῶ μετὰ τοῦ κυρίου Πατέρων. . .

λουθούμενοι ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου καὶ τῆς θυγατρὸς του, μετέβησαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν δύο πλοιαρίων.

Δέν τα εἶχαν λοιπὸν καταστρέψῃ οἱ Κουίδα ; Ὅχι ! διότι ὁ Ἀλφρανί ἐλογάριαζε νὰ ἐπανέλθῃ δι' αὐτῶν εἰς τὰς δυσμικὰς χώρας, ἀναπλέων τὸν παραπτόμον Βεντουάρην.

— Εὐχαριστῶ τοὺς ληστές, ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρων, διότι ἐσεδάσθησαν τὰς συλλογὰς μου. . . Μὰ θὰ ἐπέστρεφα ποτὲ χωρὶς αὐτὰς εἰς τὴν Εὐρώπην ; Καὶ θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τοῦ Ἰπουργοῦ τῆς Παίδειας : . .

Φαντάζεται τῆς εὐκόλως τὴν χαρὰν τοῦ βοτανικοῦ, καθὼς καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν τῆς Μορίσκης καὶ τῆς Γαλλινέτας, ὅταν ἐπανεῦρον εἰς τὰ πλοῖα ὅλα των τὰ πράγματα, ἐκτὸς τῶν ὅπλων, τὰ ὁποῖα ἐμάχυσαν ἀπὸ τὸ πεδὶον τῆς μάχης.

«Ὁ συνταγματάρχης ἔθλιψε τὴν Παυλίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.» (Σελ. 400, στλ. γ')

Τώρα πλέον τὰ πλοῖα ἡμποροῦσαν νὰ μείνουν ἐν ἀσφαλείᾳ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Τορριδά, ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῶν πληρωμάτων. Καὶ ὅταν ὅθ ἤρχετο ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς, οἱ ταξιδιώται δὲν θὰ εἶχαν παρὰ νὰ ἐπιβιβασθῶν.

